

Tự Mang Xuân Được Đích Nam Nhân

Contents

Tự Mang Xuân Được Đích Nam Nhân	1
1. Chương 1	1

Tự Mang Xuân Được Đích Nam Nhân

Giới thiệu

Editor: MikaBeta: MiêuThể loại: Hiện đại ma quái, yêu quái đều hóa thân thành người trước khi lập nướcLăng Miêu N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-mang-xuan-duoc-dich-nam-nhan>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mika

Beta: Miêu

~“Miêu Nhi, Miêu Nhi?”

Trợ lý chuyên trách – Kha Nhạc, gõ mở cánh cửa phòng hóa trang, anh bị một sinh vật lông xù đang cuộn tròn ngủ say sưa trên sofa dọa sợ tới mức nhanh chóng xoay người lại khóa cửa.

“Trời ạ, sao cậu ở trong này cũng dám biến thân, lỡ như thợ trang điểm hoặc những người khác vào nhìn thấy thì làm sao bây giờ?!”

Chú mèo Siamese bị quấy nhiễu mộng đẹp thực không vui uồn thân, trước mặt Kha Nhạc biến thành hình người — một chàng trai tuấn tú có gương mặt đã được trang điểm xinh đẹp, biếng nhác nằm trên sofa đuổi người.

“Thợ trang điểm đã tới rồi mà, trừ anh ra còn có ai lại tùy tiện xông vào như vậy.” Cậu ngáp phản bác lại.

“Vậy cũng không được, lỡ như sau khi biến thành mèo vô ý lau mất lớp trang điểm đi thì sao?” Kha Nhạc đẩy Lăng Miêu Nhi đang uể oải buồn ngủ đi ra ngoài, “Nhanh lên một chút, nhiếp ảnh gia đã tới rồi, đang chờ cậu đó.”

Lăng Miêu Nhi đối với nhiếp ảnh gia chưa từng gặp mặt kia rất bất mãn: “Anh ta ghê gớm cỡ nào chứ, tôi chờ anh ta đến mức ngủ luôn, bảo anh ta chờ một phút đồng hồ cũng không được?”

“Người ta vừa mới xuống máy bay đã chạy tới đây, máy bay tới nay đến trễ cũng không phải chuyện anh ấy có thể không chế đúng không? Còn có, thầy Mục trong giới chụp ảnh thật sự có danh tiếng, anh xin cậu đừng lộ ra ánh mắt “loài người ngu xuẩn” này nữa, rất dễ khiến người ta hiểu lầm.”

Lăng Miêu Nhi xem thường liếc anh một cái, biểu đạt khinh thường câu nói vừa rồi.

Kha Nhạc phát điên: “Đó, chính là loại này! Van cậu thu lại giùm anh cái!”

Lăng Miêu Nhi bị Kha Nhạc nửa lời nửa đẩy vào studio, khi tới nơi có người khác thì cậu nhanh chóng thay đổi, bước đi một cách tao nhã trước ánh nhìn của công chúng, trên đường thành công thu hút được tầm mắt thưởng thức của mọi người.

Chỉ có lúc này Kha Nhạc mới có thể thở phào một cái, Lăng Miêu Nhi luôn có yêu cầu nghiêm khắc về hình tượng của bản thân tại chốn công cộng, coi như đó là một trong số ít những điều khiến anh bớt lo về cậu.

Tuy rằng Kha Nhạc biết rõ, đó là do bản tính tự kỷ của Lăng Miêu Nhi mang lại, mặc kệ đến nơi nào cũng khao khát trở nên tỏa sáng, cái này cũng chẳng phải là tinh thần chuyên nghiệp gì, chỉ có điều đối với nghề nghiệp như người mẫu mà nói, đây tuyệt đối là một ưu điểm.

Sau khi nhìn thấy Lăng Miêu Nhi, hai mắt người phụ trách hạng mục quảng cáo lóe sáng, một bên mừng thầm chính mình quả nhiên không chọn lầm người, một bên nhiệt tình kéo cậu đến bên cạnh nhiếp ảnh gia, giới thiệu hai người cho nhau.

“Đây là Lăng Miêu Nhi – người mẫu đảm nhiệm chụp ảnh trang bìa cho quảng cáo nước hoa lần này, còn vị này chính là thầy Mục – phụ trách chụp ảnh. Chuyến bay sáng sớm nay của thầy Mục do vấn đề thời tiết nên đến trễ mấy giờ, vừa mới xuống máy bay đã phong trần mệt mỏi chạy tới đây, mong Miêu Nhi lượng thứ.”

“Thực có lỗi.” Mục Mục chủ động vươn tay ra, “Thật không tốt khi đã làm cậu phải đợi lâu.”

Lăng Miêu Nhi đầu tiên âm thầm đánh giá anh ta từ đầu đến chân một lần. Ấn tượng đầu tiên của người khác về Mục Mục chính là cao, nhìn qua anh ta ít nhất cũng cao tầm 1m9, dáng người cao lớn có thể đem ra chắn gió. Đây rõ ràng là ưu điểm, thế nhưng Lăng Miêu Nhi lại nghĩ, một nhiếp ảnh gia cũng không phải người mẫu, cao như vậy không biết để làm gì.

Ngoài cao ra, những đặc điểm khác trên người Mục Mục đều có thể nói là thường thường, khuôn mặt cũng chẳng có gì đặc biệt, có lẽ khi đi ra khỏi cánh cửa này Lăng Miêu Nhi đã quên một cách sạch sẽ.

Kha Nhạc ở phía sau lặng lẽ đẩy Lăng Miêu Nhi một cái, lúc này cậu mới không mặn không nhạt nắm tay Mục Mục, không chỉ cao lớn, bàn tay đối phương cũng dày rộng hơn so với người thường, gần như có thể đem tay của Lăng Miêu Nhi bao phủ trong lòng bàn tay của mình.

“Rất vui được gặp anh.” Lăng Miêu Nhi nói có lệ.

Kha Nhạc vốn đã sớm quen loại thái độ này của Miêu Nhi, vội vàng đứng ra thay cậu tặng thiện cảm: “Thầy Mục là nhiếp ảnh gia mà Miêu Nhi vốn ngưỡng mộ từ lâu, cậu ấy đã rất vui vẻ khi biết có thể hợp tác với thầy Mục trong quảng cáo này, cho dù đợi lâu một chút cũng đáng.”

Lăng Miêu Nhi ngoài cười nhưng trong không cười, thầm nghĩ, ai biết anh ta là ai chứ.

À không, hình như có nghe người đại diện nhắc qua một lần, từng giành được giải thưởng lớn gì đó? Mặc kệ, dù sao mèo (đối với người hoặc việc không để tâm) trí nhớ luôn không tốt.

“Nghệ danh Lăng Miêu Nhi này đúng là khiến người khác ấn tượng sâu sắc, nghe qua không quên được.” Mục Mục không ngại Lăng Miêu Nhi thất lễ, thái độ còn rất chân thành.

“Không phải nghệ danh, là tên thật.” Lăng Miêu Nhi sửa lại ngay.

“Vậy đúng là đặc biệt, người đặt tên này cho cậu quả là có suy nghĩ độc đáo.”

Thái độ của Lăng Miêu Nhi lúc này mới thoáng dịu đi, bởi vì người đặt tên cho cậu là chính bản thân mình.

“Như vậy chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

“Tất nhiên.” Mục Mục nhận máy ảnh từ trong tay trợ lý, “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Lăng Miêu Nhi lúc mới ra mắt liền nhờ vào bộ ảnh chụp hóa trang thành một mỹ nữ quốc sắc thiên hương mà nổi tiếng khắp giới thời trang, đến khi người trong nghề đều đi tìm hiểu vị mỹ nhân đó là ai, giới tính thật sự của cậu mới được công ty công bố.

Mọi người từ kinh ngạc đến thán phục rồi kinh diễm. Kể từ đó về sau, trong giới người mẫu cậu liền đạt được danh hiệu “Chàng trai còn xinh đẹp hơn con gái”.

Trong những tư liệu được công khai, Lăng Miêu Nhi là một chàng thiếu niên xinh đẹp 19 tuổi, mang dòng máu lai Trung – Thái. Còn thực tế, cậu lại là một con mèo Siamese nguyên gốc Thái Lan, không nhớ rõ mình đã sống mấy trăm năm, và cũng giống như rất nhiều yêu quái trên thế giới này mà bạn không hề biết, Miêu Nhi lấy thân phận con người để sinh sống, dùng năng khiếu, sở trường của mình để mưu sinh.

Năng lực duy nhất đáng giá của Lăng Miêu Nhi là đẹp, cho nên cậu bước lên con đường kiếm ăn nhờ vào khuôn mặt. Cậu cũng không thấy chuyện này có gì mất mặt, dù sao đẹp cũng là một loại tài năng.

Mèo Siamese nổi tiếng trong loài mèo nhờ có khuôn mặt nhỏ nhắn hình chữ V, sau khi hóa thành người lại có khuôn mặt trái xoan nhỏ cỡ bàn tay mà hàng vạn hàng nghìn cô gái tha thiết mơ ước, đồng thời là khuôn mặt những nhiếp ảnh gia yêu thích nhất khi chụp hình.

Gần như mỗi tấm ảnh chụp của Lăng Miêu Nhi đều bị hoài nghi là đã được chỉnh sửa photoshop qua, chỉ đến khi tận mắt nhìn thấy người thật mới chịu phục, nhưng ngay sau đó họ lại hoài nghi rằng cậu phẫu thuật thẩm mỹ.

Lăng Miêu Nhi đối với những người đó thường thường cười nhạt, loài người làm sao có thể đạt đến được sự xinh đẹp của loài mèo chứ?

Lăng Miêu Nhi tháng trước đã ký hợp đồng quảng cáo với công ty nước hoa, vì lịch trình của hai bên đều có vấn đề, mãi tới hôm nay mới là lần gặp mặt đầu tiên của người mẫu với nhiếp ảnh gia.

Chủ ý kinh doanh của nhãn hàng nước hoa này là không phân biệt nam nữ, tất cả đều có thể sử dụng, Lăng Miêu Nhi nổi tiếng với vẻ đẹp trung tính, tất nhiên sẽ trở thành ứng cử viên đầu tiên được doanh nghiệp lựa chọn. Vì lý do đó, thợ hóa trang còn thiết kế riêng một kiểu trang điểm nam nữ không rõ, trông mái khó phân càng làm tăng thêm khí chất trung tính riêng biệt của Lăng Miêu Nhi.

Khi Lăng Miêu Nhi xinh đẹp mà lại gợi cảm xuất hiện dưới ánh đèn huỳnh quang, ở đó bất kể nam nữ, đều trong nháy mắt tìm đập thành thịch. Sinh vật đẹp đến không giống con người này càng giống yêu tinh đến từ trong truyền thuyết, chỉ cần nhìn chăm chú vào ánh mắt cậu ấy ba giây đồng hồ thôi, hồn phách của bạn cũng sẽ bị hút đi.

Mục Mục giơ camera nhanh chóng chụp một vài bức, anh làm vậy là vì điều chỉnh ánh sáng, cũng khiến cho mình mau tiến vào trạng thái làm việc. Lăng Miêu Nhi phối hợp với ống kính của Mục Mục bày ra đủ loại kiểu dáng tràn đầy lực hấp dẫn, thái độ hoàn toàn ngược lại với kiểu ngạo mạn vừa rồi.

Kha Nhạc ở bên dưới vui mừng nhìn biểu hiện chuyên nghiệp của Lăng Miêu Nhi trước màn ảnh, cậu ta tuy vì bản tính bẩm sinh mà từng làm rất nhiều người phật ý, nhưng trên phương diện công việc, biểu hiện của cậu khiến cả nhiếp ảnh gia khó tính nhất cũng không thể bắt bẻ điều gì.

Cho dù có người không hài lòng với kiểu xử sự bình thường của cậu với người ngoài, nhưng sau khi nhìn thấy ảnh chụp của cậu, vẫn không thể kháng cự lại và bị thuyết phục bởi hình ảnh và khí chất của Miêu Nhi. Là hai nghề nghiệp vốn liên quan mật thiết với nhau, nhiếp ảnh gia nếu gặp được người mẫu có thể khiến bản thân phát huy tối đa sở trường của mình, cũng sẽ không đi nghiên cứu quá sâu về tính cách thiếu hụt không cần thể hiện trên ảnh chụp kia.

Kha Nhạc thân là trợ lý của Lăng Miêu Nhi, đây cũng là một trong những điều hấn đặc ý nhất, về phần tính cách có chỗ thiếu hụt, nếu có người biết bản thể của Lăng Miêu Nhi là một con mèo thì sẽ không xem đó là khuyết điểm, bởi có ai lại vì lòng tự tôn mà đi trách một con mèo?

Huống chi Lăng Miêu Nhi không phải một con mèo bình thường, mà là một con mèo có dòng dõi hoàng gia, cậu ta không kiêu ngạo mới là không hợp ý trời. (Lăng Miêu Nhi từng nói với Kha Nhạc rằng mình là một con mèo được hoàng thất cổ đại Thái Lan nuôi dưỡng, có khoảng thời gian sống trong ngôi chùa lớn nhất Băng Cốc, ngày qua ngày dưới mùi nhang khói mà tu luyện thành người, đối với chuyện này Kha Nhạc không nghi ngờ gì mà tin sái cổ, đương nhiên sự thật còn chờ tìm hiểu.)

Trong mắt Kha Nhạc, Lăng Miêu Nhi là một người / một con mèo hoàn mỹ, hẳn không tin có người lại không hài lòng với hình ảnh Lăng Miêu Nhi có trước ống kính.

Nhưng hôm nay kỷ lục này lại bị đánh vỡ, sau khi làm nóng người chính thức tiến vào chụp ảnh, Mục Mục liên tiếp buông máy ảnh, không hài lòng lắm lắc lắc đầu.

Người phụ trách đắm chìm vào vẻ đẹp của Lăng Miêu Nhi, thấy anh như vậy, còn tưởng máy ảnh có vấn đề gì.

“Thầy Mục, có chuyện gì sao?”

Mục Mục nói chuyện rất thẳng thắn trực tiếp: “Có thể người mẫu còn chưa tiến vào trạng thái đi, chắc lúc trước cậu ấy chờ quá lâu, giảm bớt nhiệt tình, hẳn là lỗi của tôi.”

Người phụ trách gật mình: “Sao lại thế? Tôi cảm thấy Miêu Nhi đã phát huy gần như hoàn mỹ rồi mà.”

Đây cũng là lời Kha Nhạc muốn nói, Lăng Miêu Nhi buồn bực chuyện Mục Mục tới muộn không phải giả, nhưng anh thể biểu hiện của cậu vẫn giống như mọi khi, đây vẫn là lần đầu tiên có người nghi ngờ về thái độ làm việc của Lăng Miêu Nhi. Kha Nhạc trộm quan sát phản ứng của đương sự, quả nhiên Lăng Miêu Nhi khẽ nhăn đôi mày dài nhỏ cong cong kia lại, đây là dấu hiệu cậu bắt đầu tức giận.

“Có thể cho tôi biết biểu hiện nào của mình khiến thầy Mục đây không hài lòng vậy?”

Mục Mục nói thật từ thực tế: “Ngôn ngữ cơ thể của cậu biểu đạt thật sự xuất sắc, nhưng về phần cảm xúc còn thiếu. Xin hỏi cậu cho rằng chủ đề nổi bật của sản phẩm này là gì?”

Người phụ trách trả lời thay: “Là nước hoa dù giới tính nào cũng dùng được, sau khi dùng bất kể nam hay nữ cũng đều bị hấp dẫn, biểu hiện chính là một loại siêu mị lực và gợi cảm.”

“Đúng vậy, người mẫu rất quen thuộc với việc bày ra nét gợi cảm, nhưng đáy mắt lại luôn lạnh như băng, tôi không cảm thấy độ ấm trong mắt cậu.”

Lăng Miêu Nhi khinh thường: “Đây là một loại nước hoa sang trọng, không phải loại tinh dầu rẻ mạt dành cho mấy cô tiếp khách bên đường, anh muốn tôi thể hiện cái kiêu thô tục đó trước máy ảnh để làm trò cười hả?”

“Tôi không phải bảo cậu làm trò cười, mà là hy vọng cậu có thể biểu hiện tình cảm từ cả trong lẫn ngoài.”

Mắt thấy không khí ngày càng căng thẳng, người phụ trách vội vàng tới hòa giải.

“Thầy Mục nói rất có lý, gợi cảm thật ra là một thứ rất khó nắm bắt, ít thì mất tự nhiên, mà nhiều lại thêm phần dung tục, có thể đem gợi cảm biến thành nghệ thuật rất khó. Biểu cảm của Lăng Miêu Nhi tuy lạnh lùng cao ngạo một chút, nhưng tôi cảm thấy cứ giữ vững mức độ này là ok rồi, dù sao chúng ta cũng không phải chụp ảnh khiêu dâm, lạnh lùng một chút cũng lợi cho hình tượng của nhãn hàng.”

Nếu bên doanh nghiệp cũng nói vậy, Mục Mục bắt đầu dĩ đành từ bỏ: “Vậy được rồi, tiếp tục.”

Anh gơ camera lên lần nữa, ngắm Lăng Miêu Nhi liên tục ấn chụp, có điều ai cũng nhìn ra anh vẫn không hài lòng, hai hàng lông mày vẫn luôn nhíu chặt không giãn ra.

Thái độ của Lăng Miêu Nhi cũng bị ảnh hưởng, không còn nghiêm túc như lúc trước nữa, sự hợp tác này ngay lúc bắt đầu đã có dự báo là chẳng vui vẻ gì rồi.

Mục Mục lại một lần nữa ngừng chụp ảnh.

“Tư thế của người mẫu có thể thay đổi một chút không?”

Lăng Miêu Nhi tức giận hỏi: “Thay đổi như thế nào?”

“Cậu có để ý việc tôi lên làm mẫu không?”

“Tùy.”

Mục Mục đưa máy ảnh cho trợ thủ, tự mình đến bên cạnh Lăng Miêu Nhi, một tay đặt lên vai cậu, một tay đặt lên eo, ý bảo cậu xoay eo về phía trước, nhưng đầu với vai không thay đổi.

Động tác này khiến hai người khó tránh khỏi mà tiếp cận nhau, Lăng Miêu Nhi ngồi được trên người Mục Mục toát ra một mùi hương độc đáo, khiến người ta thoải mái không nói lên lời.

“Anh dùng nước hoa gì vậy?” Lăng Miêu Nhi đột nhiên trở tay túm lấy anh.

Mục Mục bị hành động của cậu làm sửng sốt: “Tôi không có thói quen sử dụng nước hoa.”

Lăng Miêu Nhi không tin, phải biết rằng cậu tự hào nhất về khứu giác của mình: “Tôi rõ ràng ngửi thấy trên người anh có mùi.”

Mục Mục dở khóc dở cười: “Trên cơ thể mỗi người đều có một mùi riêng, cũng có thể là môi trường sinh sống lưu lại. Nhà tôi trồng không ít hoa, tôi đoán chắc cậu ngửi được có thể là mùi hoa?”

“Như vậy à...”

Lăng Miêu Nhi thất vọng buông tay ra, nhưng mà mùi hương kia thật sự rất dễ chịu, cậu không nhịn được hít sâu một hơi, một cảm giác tê tê đại đại truyền tới tận đầu ngón tay, cả người như tan ra trong đường, cậu đã lấy hình mèo lăn lộn trong ảo tưởng.

Mục Mục mơ hồ phát hiện cảm xúc của cậu thay đổi, hỏi: “Cậu sao vậy?”

“Tôi không...” Một chữ bị Lăng Miêu Nhi cứ thế nuốt xuống, dùng một từ đã không đủ để biểu đạt hoàn cảnh khốn khó giờ phút này cậu gặp phải. Trước mặt bao người, bộ phận riêng tư nào đó trên thân thể Lăng Miêu Nhi lại có dấu hiệu rục rịch, cổ tình hôm nay nhà tạo mẫu lại vì cậu mà thiết kế một thân quần áo bó sát, nếu chịu kích thích thêm một chút nữa, chỉ sợ cậu sẽ khó giữ được khí tiết.

“... Không có việc gì.” Cậu gần như cắn răng gằn ra hai chữ này.

Mục Mục không truy hỏi tiếp nữa: “Vây theo động tác vừa rồi sửa lại, chúng ta tiếp tục.”

“Tôi có thể chuẩn bị một chút không?”

“Đương nhiên có thể.”

Mục Mục cầm lại máy ảnh, xoay người nhìn Lăng Miêu Nhi dưới ánh đèn đang nhắm mắt dưỡng thần, anh kiên nhẫn đợi, không thúc giục.

Một lát sau, Lăng Miêu Nhi mở miệng: “Được rồi.”

Cậu chậm rãi mở mắt, tựa như thay đổi thành người khác, mọi người ở đây nhìn thấy đều cảm giác nhảy mắt bị điện giật.

Ngay cả tay cầm máy ảnh của Mục Mục cũng nắm chặt, đến lúc phản ứng lại được, anh nhanh chóng bấm máy.

“Đúng vậy, chính là như vậy.” Thanh âm của anh có chút kích động, “Rất tốt.”

Trợ thủ của anh giơ tấm phản quang cũng có chút sửng sốt, nếu không phải Mục Mục gọi cậu ta, cậu ta chỉ sợ còn không muốn đứng dậy thay đổi vị trí.

Người phụ trách che trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực, Lăng Miêu Nhi như vậy, thật sự vượt qua sức tưởng tượng của cô, mặc dù biết rõ có nguy hiểm, lại khiến người ta không khống chế được muốn tới gần, cô đã sắp chịu không nổi mà muốn xin cho quảng cáo này vị trí lớn nhất tốt nhất.

Mà lúc này, làm tụ điểm cho mọi người, Lăng Miêu Nhi vẫn đang dùng ánh mắt tràn ngập khiêu khích di chuyển theo ống kính của Mục Mục. Đó đúng là yêu cầu lúc này của đối phương – gọi cảm cả trong lẫn ngoài, giờ phút này được Lăng Miêu Nhi biểu hiện một cách nhuần nhuyễn.

Dục vọng trong cơ thể cậu xao động bất an, trong mắt người khác, Lăng Miêu Nhi trước ống kính vẫn đang biểu hiện đầy mị lực, chỉ có trong lòng cậu tự biết rõ mình đang kiềm chế xúc động muốn nhào tới ôm lấy Mục Mục mà cắn cắn. Quá trình chụp ảnh đối với Mục Mục mà nói là kinh ngạc vui mừng, với cậu thì lại không được vui sướng lắm.

“Tầm cuối cùng.” Mục Mục mang máy ảnh lại gần, Lăng Miêu Nhi cắn chặt môi dưới, hơi hơi nâng cằm, lộ ra hầu kết cùng xương quai xanh tinh xảo, ánh mắt mông lung nhìn chăm chú vào ống kính, Mục Mục kinh nghiệm phong phú vậy mà lại bị biểu cảm cực kỳ thông thường này khiến cho trái tim hiềm thấy mà trật nửa nhịp.

“Tốt lắm.” Anh ấn máy lần cuối cùng, sau đó vội vàng cúi đầu nhìn thành quả ngày hôm nay, đây không thể nghi ngờ là một lần chụp hình anh cực kỳ vừa ý.

“Thầy Mục, biểu hiện của tôi có vấn đề gì không?” Lăng Miêu Nhi vẫn mang thái độ ngạo mạn như cũ, trong ánh mắt nhìn chăm chăm Mục Mục có chút nguy hiểm.

“Quá tuyệt vời, cậu hôm nay biểu hiện thật xuất sắc.” Mục Mục khen ngợi từ đáy lòng.

Anh ngừng đầu cười cười, giây tiếp theo lại thấy biểu cảm của Lăng Miêu Nhi có chút khác thường.

“Vây là tốt rồi, có cơ hội khác chúng ta lại tiếp tục hợp tác.” Lăng Miêu Nhi dứt lời cũng không bắt tay với anh, quay đầu bước đi, Kha Nhạc xấu hổ cười làm lành, chào tạm biệt rồi cũng đuổi theo.

“Miêu Nhi, loại thái độ này của cậu thật không tốt, rất dễ làm mất lòng người ta.”

Kha Nhạc lái xe, không quên dạy bảo Lăng Miêu Nhi đang ngồi ghế sau.

Lăng Miêu Nhi ngay cả lớp trang điểm cũng chưa tẩy, ngồi trong xe sinh hơi dỗi: “Trên người anh ta có mùi!”

“Cái gì?” Kha Nhạc giật mình, “Thầy Mục hôi nách?”

[Mika::v:v:v chết cười

]

“Anh mới hôi nách, là mùi!”

Ý nghĩa từ mùi Lăng Miêu Nhi nói ra mà Kha Nhạc có thể nghĩ tới hơi ít: “Trong người anh ta có giấu cá khô?”

Lăng Miêu Nhi cảm thấy nói chuyện với anh quả thật lãng phí thời gian: “Nói anh cũng không hiểu.”

Kha Nhạc quả thật không hiểu, mùi hương có thể khiến Lăng Miêu Nhi thấy thích, không phải cá khô, chẳng lẽ là chuột? Có thể nào trong nhà thầy Mục nuôi Hamster không?

“Ấy?” Mắt Kha Nhạc liếc thấy Mục Mục mang theo va li hành lý, đứng ở ven đường như là muốn bắt xe.

Anh dừng lại.

“Thầy Mục.”

Mục Mục cúi đầu, nhìn thấy bọn họ: “Là hai người à, thật có duyên.”

“Ngài đi đâu? Tôi đưa ngài đi?”

“Này... không tiện lắm thì phải?”

Tầm mắt Mục Mục bay tới trên người Lăng Miêu Nhi ngồi đằng sau, cứ có cảm giác cậu ấy có địch ý với mình.

“Không có gì bất tiện cả, lên đi.” Kha Nhạc nhiệt tình ngoắc tay, “Có hành lý đúng không? Tôi mở cốp sau cho ngài.”

Ý tốt không thể chối từ, Mục Mục cuối cùng cũng ngồi vào ghế phó lái.

“Thật xấu hổ, tôi từ sân bay trực tiếp đến studio, chưa kịp về nhà lấy xe.”

“Một việc nhỏ mà thôi, ngài khách khí quá. Đúng rồi, nhà thầy Mục ở đâu?”

“Khu dân cư Hoa Uyển ở Thành Tây, không biết có tiện đường không, nếu đường vòng thì phiền cậu đưa tôi đến trạm tàu điện ngầm.”

Kha Nhạc suýt chút nữa đạp chân ga: “Không phải chứ!”

“Làm sao vậy?”

“Chúng ta ở cùng một khu!”

“Chúng ta?”

“Tôi với Miêu Nhi.”

“Tình cờ như vậy?” Mục Mục kinh ngạc, “Hóa ra hai người ở chung một chỗ?”

“Chúng tôi ở cách vách, bởi vì năng lực chăm sóc bản thân của Miêu Nhi rất kém, ở gần cũng tiện chăm sóc nó, giúp nó xúc...”

“Khụ khụ!” Lãng Miêu Nhi ngồi ghé sau ho lên.

“... Lúc muốn ăn nấu cơm linh tinh.”

Lãng Miêu Nhi liếc mắt xem thường.

“Hóa ra là vậy.” Mục Mục cười nói, “Không thể tưởng tượng được chúng ta vậy mà lại là hàng xóm, trước kia sao chưa gặp nhỉ?”

“Chúng tôi mới chuyển tới đây, công ty chuẩn bị ký túc xá, trước kia chúng tôi ở bắc giao.”

Mục Mục gật đầu: “Thật tình cờ, có rảnh tới nhà tôi chơi nhé.”

“Được!” Kha Nhạc cũng không thấy ngại: “Trong nhà thầy Mục có nuôi Hamster sao?”

“Không nuôi, cậu sợ Hamster à?”

“À, không phải, chỉ hỏi một chút, vì Miêu Nhi với Hamster không hợp, tôi sợ dọa đến nó.”

Trong miệng Kha Nhạc, nó là chuột Hamster, chỉ là Mục Mục nghe tới tự nhiên nghĩ tới Lãng Miêu Nhi, không thể tưởng được người trong tên có chữ mèo mà lại có thể sợ chuột Hamster, Mục Mục có chút buồn cười.

Kha Nhạc đưa Mục Mục đến dưới lầu: “Tôi với Miêu Nhi ở số nhà 8 phía sau.”

“Có rảnh liên hệ.”

“Không thành vấn đề!”

Kha Nhạc khẽ ngân nga một bài hát khởi động xe, vòng hai vòng quẹo vào bãi đỗ.

“Về đến nhà, có muốn mua gì không?”

“Pho mát ngư tràng.” Lãng Miêu Nhi không cần nghĩ ngợi nói ra.

“Cậu ở đây chờ anh một lát nhé!”

Kha Nhạc đỗ xong xe, chạy nhanh tới siêu thị mini tầng dưới, mua ngư tràng còn có sữa, ra ngoài cũng không gặp Lãng Miêu Nhi.

“Lên lầu thôi, Miêu Nhi, Miêu Nhi?”

Trên lầu không có một bóng người / mèo nào, mặc kệ là Lãng Nhân Nhi hay Lãng Miêu Nhi, cũng không thấy đâu cả.

Chú thích: Mèo Siamese hay còn gọi là mèo Xiêm được biết đến từ những năm 1880 tại Anh. Loài mèo này có nguồn gốc từ Thái Lan. Chúng có đặc điểm là mắt xanh dương, với khuôn mặt đen và màu lông tro phổ biến.

< hết="” chương="” 1="” >

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-mang-xuan-duoc-dich-nam-nhan>